

může na něm požadovati postoupení vkladu bez záruky. Vychází-li zmateční stížnost ze skutečností, odporujících těmto zjištěním, že O. pasivní nebyla, že D. slíbil obžalovanému postoupení podílu, by odůvodnila odchýlný závěr, že obžalovaný byl přesvědčen o tom, že má právo vymáhati postoupení vkladu, je provedena způsobem zákona (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.) odporujícím. Právní námitka, že hrozba D-ovi trestním oznámením pro skutečně spáchané podvodné manipulace, ke kterémuž oznámení byl obžalovaný podle § 86 tr. ř. oprávněn, nebyla vyhrůžkou ublížením, jest bezdůvodná; na vyvrácení tvrzení, že obžalovaný byl oprávněn k trestnímu oznámení, stačí poukázati na stálou judikaturu, jejíž stanovisko bylo zdůrazněno na př. v rozhodnutí č. 2424 Sb. n. s., že důvodem trestnosti vydírání není protiprávnost prostředku pachatelem použitého, nýbrž protiprávnost nároku, jež prostředkem tím vymáhá, a že nezáleží na tom, zda pachatel je či není oprávněn způsobiti zlo skutečně způsobené neb opovězené. Výraz »ublížení« podle toho nelze vykládati v tom smyslu, že by újma stíhala ohroženého bezprávně. Právě v tom, že zákon jen všeobecně se zřetelem na poměry a na osobní povahu ohroženého nebo na důležitost zla, jímž bylo hrozeno, vyžaduje způsobilost vyhrůžky, vzbuditi v ohroženém důvodnou obavu, jest vyjádřeno zřetelně, že ublížení pojímá se v zákoně s hlediska poškozeného a že jest jím újma na statcích v zákoně vyznačených, kterou by ohrožený na nich mohl býti postižen i tehdy, kdyby poškozenému hrozila po právu, neboť právě v takovém případě je způsobilá vzbuditi důvodné obavy. I pohrůžkou oznámení pro trestný čin skutečně spáchaný jest tedy vyhrožováno ve smyslu § 98 b) tr. zák., bylo-li jí použito k bezprávnému účelu v zákoně naznačenému. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. jest považovati za provedený po zákonu v námitce, že by šlo nanejvýš o přečin podle § 1 zákona proti útisku, ježto jednání obžalovaného nedosáhlo té jakosti a té síly, jak předpokládá § 98 tr. zák., najmě, ano bylo hrozeno trestním oznámením, k němuž obžalovaný měl plné právo. Je pravda, že se obě tato ustanovení, majíce též cíl, rozlišují v jakosti a v síle použitých prostředků; nelze však považovati za mylné právní posouzení, že nalézací soud v opětovaném vyhrožování trestním udáním, kriminálem a pod. shledal nátlak tak silný, že naplňuje pojem vydírání, najmě an se právě ohrožený D. měl důvodně obávati velmi těžkých následků trestního oznámení pro podvody ve velikém rozsahu několika milionů. Že oprávnění obžalovaného k trestnímu oznámení nemá význam ani pro rozlišování kvalifikace činu, vyplývá z vývodů, jimiž bylo dovedeno, že právě těžší skutková podstata zločinu vydírání není vyloučena oprávněním k oznámení.

Čís. 3748.

Vydavateli a majiteli periodického tiskopisu jest podle § 23 tisk. nov. doručiti vyhotovení rozsudku i stejnopis zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Zm I 10/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Liberci s poukazem, by dal doručiti i vydavateli a majiteli ča-

sopisu »N. H.« vyhotovení rozsudku, jakož i stejnopis zmáteční stížnosti, jež bude vyžádati na zástupci soukromého obžalobce, k případnému podání odvodu. Zástupci soukromého obžalobce budiž doručen stejnopis odvodu obžalovaných. Po podání odvodu nebo po marném uplynutí lhůty k němu buďtež spisy znovu předloženy.

Čís. 3749.

Státní zástupce může vyměnit původní obžalobu za obžalobu novou podle první věty druhého odstavce § 227 tr. ř. i v tom případě, když bylo konáno soudní šetření po odročení hlavního přelíčení.

Ustoupil-li státní zástupce od obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. a podal novou obžalobu jen pro zločin těžkého uškození na těle podle § 143 tr. zák., stalo se tak ve prospěch obžalovaného, který nemůže proto uplatňovati zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. pro nevyhovění jeho návrhu, by bylo ustanoveno hlavní přelíčení o původní obžalobě před soudem porotním (posl. odst. § 281 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1930, Zm I 439/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle druhé věty § 143 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Státní zastupitelství v Čes. Budějovicích podalo na obžalovaného nejprve obžalobu pro zločin zabití podle § 140 tr. zák., spáchaný tím, že jednal dne 29. února 1928 ve S. proti Janu P-ovi ne sice v úmyslu, by ho usmrtil, ale přece v jiném úmyslu nepřátelském takovým způsobem, že z toho vzešla smrt Janu P-ovi (obžalovací spis ze dne 29. dubna 1928). Hlavní přelíčení o této obžalobě před krajským soudem v Čes. Budějovicích jako soudem porotním dne 15. května 1928 bylo pro nedostavení se jednoho ze svědků odročeno. Na to bylo k návrhu státního zastupitelství ve věci konáno další soudní šetření, jež záleželo zejména v opětném výslechu soudních lékařů Dr. A-a a Dr. K-a jako znalců o tom, zda trvají při svém původním posudku, že smrtelné zranění Jana P-a nemohlo nastati pádem k zemi. Když bylo toto dodatečné soudní šetření skončeno a když nabylo usnesení radní komory krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 6. listopadu 1928, povolující obnovu trestního řízení proti Janu R-ovi a Alexandru M-ovi v této věci zastaveného právní moci, prohlásilo státní zastupitelství přípisem ze dne 23. listopadu 1928, krajskému soudu zaslaným, že ustupuje podle § 227, odst. 2 tr. ř. od shora řečené obžaloby ze dne 29. dubna 1928, a podalo zároveň novou obžalobu (spis obžalovací ze dne 23. listopadu 1928) a to obžalobu na Josefa P-a, pak na Jana R-a a Alexandra M-a pro zločin těžkého uškození na těle podle § 143, příp. 2 tr. zák., spáchaný dne